

Arrest

nr. 79 341 van 17 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X
 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige
 kinderen X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 27 januari 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. TIELEMAN, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen op 15 april 2010 (verzoeker) en op 20 oktober 2009 (verzoekster) het Rijk binnen en dienden op 20 april 2010 (verzoeker) en op 22 november 2010 (verzoekster) een asielaanvraag in. Verzoekster diende een eerste asielaanvraag in op 27 oktober 2009. Op 23 december 2011 werden de beslissingen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en

de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissingen.

1.2. De bestreden beslissing voor mijnheer A. A. (verzoeker) luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit de wijk Qalai Shada geleden in de stad Kabul. U bent hazara van etnische achtergrond en sjiiet. Toen u ongeveer 10 jaar oud was verhuisden u en uw familie naar Iran omwille van de oorlog in Afghanistan. In Iran ging u naar een school speciaal voor Afghanen. Toen u 13 of 14 jaar oud was begon u te werken als kleermaker. In de lente van 1382 (2003) werd u uitgenodigd op het trouwfeest van uw vriend. Hier hebt u voor het eerst uw vrouw S. A. (OV n° 6.512.188) ontmoet. Jullie werden beiden verliefd op elkaar tegen de wil van jullie familie. Uit angst voor de families onderhielden jullie een geheime relatie. Enkel uw vriend was hiervan op de hoogte. U vertelde wel tegen uw moeder dat u met S. wilde trouwen. Uw moeder maakte u duidelijk dat het niet mogelijk was omdat beide families problemen hadden met elkaar. U kwam eveneens te weten dat S. met haar neef Mahdi moest trouwen. Daarom zagen jullie elkaar in het geheim, in de buurt van haar school en één keer in Behesht-e-Zahra. Tijdens dit afspraakje werden jullie door iemand van haar familie gezien. S. werd daarom door haar familie in elkaar geslagen. Ook u werd door haar broer Mohammad aangevallen en in elkaar geslagen 5 dagen na dit afspraakje. Na dit incident besloten jullie samen te vluchten in de vijfde, zesde of de achtste maand van 1382 (assad, sunbola of aqrab 2003). S. belde u op en vertelde dat haar broer opnieuw naar Afghanistan vertrokken was en dat haar familie hem later zou volgen. S. wilde niet meer terug naar Afghanistan en vroeg u of u nog altijd met haar wilde trouwen. Nadat u ja zei maakten jullie een plan om te kunnen vluchten. S. ging voor de laatste keer naar het Shah Abdul Aziz mausoleum met haar moeder. Op weg naar het mausoleum kon ze ontsnappen. Ze belde u op en jullie spraken af aan het busstation en vertrokken naar Bomein. Gedurende 4 jaar konden jullie zonder problemen in Bomein samenleven. Plots dook haar broer Mohammad opnieuw op in Iran. Hij kon jullie telefoonnummer bemachtigen en bedreigde u telefonisch. Hij eiste dat u zijn zus zou terugbrengen omdat het anders slecht voor jullie zou aflopen. U kreeg één week de tijd om S. terug te brengen naar haar familie. U besloot met uw gezin te vluchten omdat Mohammad u anders zou aangeven bij de politie. In de zomer van 1388 (2009) verlieten jullie samen Iran. Op 22 augustus 2009 werden uw vingerafdrukken genomen in Griekenland en op 1 februari 2010 in Hongarije. Uw vrouw werd door de smokkelaar gedwongen om alleen verder te reizen per vliegtuig waardoor zij een jaar eerder aankwam in België. Zij diende hier op 27 oktober 2009 een eerste asielaanvraag in en een tweede op 22 oktober 2010. Na een reis van 7 à 8 maanden kwam u op 15 april 2010 aan in België. Op 20 april 2010 vroeg u hier asiel aan. Door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd overgegaan tot een weigeringsbeslissing. In het kader van de Dublinakkoorden werd overname van uw dossier gevraagd aan Hongarije, waarna toch werd beslist dat België verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag.

Ter staving van uw asielrelaas legde u een taskara voor.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of het voorkomen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk hebt gemaakt. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat aan uw herkomst uit Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie en uw eventuele nood aan bescherming.

Er kan immers, gezien uw gebrekkige kennis over uw land van oorsprong en uw vage verklaringen over uw verblijf als zogenaamde Afghaanse vluchteling in Iran, ernstig getwijfeld aan uw Afghaanse herkomst en nationaliteit. U zou als kind, u was 10-11 jaar oud, met uw familie naar Iran zijn moeten vluchten (CGVS, p. 3). Gezien u blijkbaar tot 2009 als Afghaanse vluchteling in Iran zou hebben gewoond kan verwacht worden dat u nog over een zekere basiskennis beschikt van uw vermeende herkomstland. U beweerde zelfs in Iran naar een special school voor Afghanen te zijn geweest (CGVS, p. 3). Zo valt doorheen heel het gehoor op dat u de Afghaanse kalender helemaal niet kan hanteren. Zo kon u naast amper de 12 maanden, ook de vier seizoenen niet opsommen als u hier concreet werd naar gevraagd (CGVS, p. 9-10). U wist de naam van de 12de maand niet (CGVS, p. 9). De naam van de eerste maand volgens de Afghaanse kalender is volgens u "de lente" (CGVS, p. 9). Het is merkwaardig

dat u zelfs niet in staat bent de naam van de eerste maand op te noemen (CGVS, p. 9). Zelfs nadat u uitdrukkelijk gevraagd werd of u wist wat "hamal" was, dacht u verkeerdelijk dat het een zomermaand was (CGVS, p. 10). Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat "hamal" een lentemaand is. Voorts denkt u verkeerdelijk dat het momenteel 1389 (2010) is in Afghanistan zoals in Iran, terwijl uit de objectieve informatie blijkt dat het jaar 2011 in Afghanistan begint op 1 hamal 1390 (21 maart 2011) (CGVS, p. 10). Uw beperkte kennis van de Afghaanse maanden is erg merkwaardig aangezien uit uw verklaringen is gebleken dat u nog een goed contact had met Afghanen in Iran (CGVS, p. 6, 7). U woonde zelfs jarenlang samen met uw familie, die volgens u geboren en getogen zijn in Afghanistan, in één huis in Iran (CGVS, p. 3) en u bent gehuwd met een Afghaanse vrouw. U kon wel een aantal data volgens de Afghaanse kalender opsommen zoals uw geboortedatum, die van uw kinderen en uw vertrekdatum (CGVS, p. 2, 5, 14, 17). U slaagde er opvallend genoeg niet in om bij iedere datum de naam van de maand voluit te zeggen en verwees gewoon naar bijvoorbeeld de achtste maand of de vijfde maand (CGVS, p. 17). Dit getuigt dan ook niet van een gedegen kennis van deze courant gebruikte kalender.

Voorts is het wel heel vreemd dat u helemaal niet op de hoogte bent van het Afghaanse Nieuwjaar. U wist geheel niet op welke datum Nieuwjaar gevierd werd. U trachtte uw gebrek aan deze kennis te verdoezelen door heel algemeen te stellen dat Nieuwjaar elk jaar op 01.01 gevierd wordt (CGVS, p. 9). U voegde er nog aan toe dat het net hetzelfde is als in Iran (CGVS, p. 9). De naam van de maand waarin Nieuwjaar gevierd wordt kende u niet, evenmin als de naam van het Afghaanse Nieuwjaar (CGVS p. 9). Toen gevraagd werd of u weet wat "Navruz" is antwoordde u correct en wist u dat Nieuwjaar ook "Navruz" genoemd wordt (CGVS, p. 10). Echter, uit objectieve informatie blijkt dat "Navruz" ook in Iran een gebruikelijke benaming voor Nieuwjaar is, waardoor dit correct antwoord geen indicatie is van uw werkelijke herkomst. Wanneer u vervolgens de kans geboden werd om uit te leggen wat er op 1 "hamal" gevierd wordt, diende u te bekennen dat niet te weten (CGVS, p. 10). Dat u zelf geen Nieuwjaar vierde zoals u net daarvoor beweerde is geen afdoende verklaring voor dit gebrek aan kennis daar u nog voldoende contact had met andere Afghanen, en u samenwoonde met uw ouders die jarenlang in Afghanistan woonden (CGVS, p. 3, 6, 7, 9). U verklaarde zelfs dat de meeste Afghanen in Teheran in uw eigen wijk Bakerabat woonachtig zijn (CGVS, p. 7). Dat alles van de Afghaanse leefwereld in Iran zomaar aan u voorbij zou zijn gegaan, is weinig geloofwaardig en doet vraagtekens rijzen over uw herkomst uit Afghanistan.

Wanneer u vervolgens gevraagd waar in Iran de meeste Afghanen woonachtig zijn, kreeg u slechts gezegd dat u daarover geen juiste informatie had (CGVS, p. 7). Ook over de Afghaanse gemeenschap in Teheran leek u maar weinig af te weten. U noemde uw eigen wijk Bakerabat en Bakerabat Behesht-e-Zahra als wijken waar voornamelijk Afghanen samenleefden (CGVS, p. 7). Ook Hazara's zouden volgens u overal in Iran wat gewoond hebben (CGVS, p. 7). U had naar eigen zeggen Afghaanse vrienden en stelde dat er vrienden van u naar Afghanistan waren teruggekeerd, maar waarom zij terugkeerden weet u niet (CGVS p. 7). U kan zelfs niet zeggen vanwaar in Afghanistan uw vriend S. afkomstig was.

Wanneer u vervolgens de kans geboden wordt om te verduidelijken hoe het leven voor Afghanen in Iran is, bleek u hier niet spontaan over te kunnen vertellen. Ook wanneer u gevraagd werd waarin het leven voor Afghanen dan precies verschilt met dat van Iraniërs stelde u zelf voor aan het CGVS om vragen te stellen die u dan wel zou beantwoorden (CGVS, p. 8). U vertelde dat u overal voelde dat het leven voor Afghanen in Iran moeilijk was (CGVS, p. 8). Als u werkelijk in alles wat u deed moeilijkheden ondervond is het toch wel vreemd dat u telkens u de kans kreeg uw moeilijkheden te verduidelijken erg oppervlakkig bleef. Er werd u namelijk gevraagd met welke discriminaties Afghanen geconfronteerd werden waarop u wederom simpelweg overal op antwoordde (CGVS, p. 8). Het is pas als u een voorbeeld te horen kreeg over het verbod op scholing van Afghanen in Iran dat u zelf er nog kon aan toevoegen dat u geen auto of huis kon kopen (CGVS, p. 8-9). U slaagde er wel in deze algemeen bekende informatie te geven. Vervolgens verklaarde u dat uw familie over een verblijfsdocument beschikte in Iran, een zogenaamde groene kaart. U wist vreemd genoeg niet aan welke mensen zo'n kaart uitgereikt werd (CGVS, p. 3). U wist dat jullie kaart aanvankelijk onbeperkt geldig was, maar dit veranderde nadien waardoor u zich telkens ergens moest laten inschrijven. (CGVS, p. 3-4). Waarom dat plots veranderde leek u niet te weten, als uitleg gaf u dat het de politiek is van een ander land (CGVS, p. 4). Wanneer u vervolgens gevraagd werd wat u als Afghaanse vluchteling met die kaart kon doen verklaarde u dat die weinig waarde had en dat deze slechts voor kleine dingen gebruikt kon worden zoals een klacht neerleggen bij de rechtbank (CGVS, p. 4). Dit is echter een vreemde stelling daar het bezitten van een vluchtelingenkaart toegang geeft op basisbehoeften zoals gezondheidszorgen en onderwijs, zoals uit objectieve informatie blijkt. Het is trouwens zeer merkwaardig dat u niet wist wat een

Amayesh kaart is (CGVS, p. 9). Dit is wel erg vreemd aangezien dit betrekking heeft op de zogenaamde registratieprocedures voor vluchtelingen in Iran. Vluchtelingen die zich lieten registreren kwamen namelijk in aanmerking voor een amayesh kaart die hun toegang moest geven voor de basisgezondheidszorg en het onderwijs in Iran, zoals uit de bijgevoegde informatie blijkt. Dat u hierover zo weinig kennis bezit is merkwaardig voor iemand die zelf als Afghaanse vluchteling een eerder onzekere toekomst in Iran kende.

Uw bijna onbestaande kennis over de situatie in uw land van herkomst doet eveneens ernstig twifelen aan uw voorgehouden herkomst uit Afghanistan. Zo zegt u op 10-jarige leeftijd uw wijk Qalai Shada in Kabul verlaten te hebben. Wanneer u gevraagd werd toe te lichten waarom u en uw familie Afghanistan ontvluchtten, verwees u naar de problemen van uw vader tijdens een burgeroorlog in Afghanistan (CGVS p. 10). Wat uw vaders problemen precies waren wist u niet. Wanneer u dergelijke uitspraken doet mag toch verwacht worden dat u op zijn minst een begin van informatie kan geven over de werkelijke vluchtmotieven van uw familie. U wist vreemd genoeg zelfs geen antwoord te formuleren op de vraag welke partijen er betrokken waren bij de door u genoemde burgeroorlog, wat, zeker gezien uw beweerde afkomst uit Kabul, een stad die destijds zwaar te lijden had onder de gevechten tussen de verschillende partijen, uiterst merkwaardig is (CGVS, p. 3). U relativeerde uw gebrekkige kennis door te benadrukken dat u nog erg jong was toen. Dit is echter geen afdoende verklaring daar u jarenlang samenleefde met uw familie in Iran en u zeker iets moet opgevangen hebben over de reden waarom uw familie uw land van herkomst hebt moeten verlaten.

Voorts beweerde u dat u de situatie in Afghanistan in Iran opvolgde via het nieuws op Iraanse tv-zenders (CGVS, p. 7). Als u werkelijk het nieuws uit Afghanistan opvolgde is het wel erg raar dat u stelde dat de situatie in Afghanistan was zoals altijd, namelijk vroeger waren er mujaheddin en de taliban (CGVS, p. 8). U zei zelfs dat u doorheen de jaren op het nieuws geen veranderingen had gemerkt in Afghanistan (CGVS, p. 8). U wist bovendien niet hoe lang de taliban aan de macht zijn geweest in Afghanistan en hoe de taliban verdreven werden (CGVS, p. 8). U wist dan wel weer dat Dr Najib aan de macht was in Afghanistan toen jullie vertrokken, maar meer niet. Verder kon u wel zeggen dat Karzai na de taliban aan de macht kwam, maar dit is een zeer algemeen bekend gegeven dat niet onmiddellijk uw Afghaanse herkomst aanduidt. Dat u er niet eens in slaagt een antwoord te formuleren op vragen die peilen naar uw algemene kennis over het regime van de taliban, een groepering die wereldwijd gekend is voor zijn harde bewind en jarenlang een machtspositie in Afghanistan bekleedde, doet vermoeden dat u niet eens geïnteresseerd was in de gebeurtenissen in uw land. Van de objectieve informatie werd telkens een kopie toegevoegd aan het administratieve dossier.

Bovendien leken u noch uw echtgenote in staat te verduidelijken waarom jullie families problemen hadden met elkaar in Afghanistan waardoor ze zo tegen jullie relatie en huwelijk gekant konden zijn (CGVS A., p. 14,18 en CGVS S., p. 5). U verklaarde dat u niet wist of het te maken had met politiek, partijen of een grondconflict (CGVS, p. 18). Uw moeder zou u ingelicht hebben over de problemen en u weet dat er tussen de grootvaders ruzie was, maar waarom weet u niet (CGVS, p. 14, 18). Het is toch vreemd dat u op dat moment niet de moeite neemt om uw moeder te vragen naar de problemen die er voor zorgden dat u niet met uw geliefde samen kon en mocht zijn. Uw vrouw S. stelde dan weer dat de problemen betrekking hadden op twee partijen namelijk "Harakat" en "Wahdat". Maar ook zij kon geen verdere toelichting geven over de werkelijke problemen die ook op jullie verdere leven een impact had (CGVS S., p. 5). Het is merkwaardig dat u hier zelfs niet van op de hoogte zou zijn. U kon naast de algemene problematische situatie in Afghanistan dus zelfs de familiale en persoonlijke problemen die zich in Afghanistan hadden voorgedaan niet verduidelijken.

U kon weliswaar een taskara of Afghaanse identiteitskaart voorleggen die uw Afghaanse herkomst moet bevestigen, toch moeten er rond het verkrijgen van uw taskara enkele kanttekeningen gemaakt worden. Zo is het vreemd dat u pas besloot een taskara aan te vragen twee jaar geleden, toen u Iran al verlaten had. U had namelijk uw oom, die in Iran woont, gevraagd om in Kabul een taskara in uw naam aan te vragen. Uw oom stuurde die op uw verzoek naar België op (CGVS, p. 11). Volgens uw vrouw S. hebt u nochtans helemaal geen contact meer gehad met iemand uit uw familie sinds u hier in België bent (CGVS S., p. 4). Ook de manier waarop uw vrouw haar taskara verkreeg doet de nodige verbazing opwekken. Uw echtgenote verklaarde immers dat zij via haar neef in Iran haar moeder in Afghanistan vroeg om haar taskara naar België op te sturen (CGVS, p. 8-9). Hoewel zij stelt dat haar vader en broer dit niet te weten mochten komen is het risico dat hierbij werd genomen groot en ondermijnt dit in sterke mate de geuite vrees van u en S. voor haar familie (CGVS S., p. 9). De geloofwaardigheid van jullie werkelijke vluchtmotieven kan dan ook in vraag wordt gesteld. Bovendien legde u op het CGVS slechts kopies van de taskara's voor omdat de originele thuis vergeten was, terwijl van fotokopieën de bewijswaarde gering is (CGVS p. 11). De door u voorgelegde documenten kunnen

bovenstaande appreciatie van uw asielaanvraag niet ombuigen in positieve zin. Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt kan aan Afghaanse documenten slechts weinig bewijswaarde worden toegekend. Immers, uit de informatie blijkt dat Afghaanse (identiteits-)documenten middels corruptie gemakkelijk in en zelfs buiten Afghanistan te verkrijgen zijn en dat valse documenten vaak niet van authentieke te onderscheiden zijn. De geringe bewijswaarde van deze taskara's wordt nog eens bevestigd door de manier waarop u een taskara verkreeg: u ontving deze zonder dat u ooit naar Afghanistan terugkeerde via uw oom die deze aanvraag in Kabul (CGVS p. 11).

Uit dit alles dient te worden besloten dat aan uw beweerde herkomst uit Afghanistan en aan uw verklaring als Afghaanse vluchteling in Iran te hebben gewoond geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u het deze instanties onmogelijk om een correct inzicht te krijgen over uw leefsituatie of herkomst, uw eventuele problemen en uw eventuele nood aan bescherming. Het feit dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw nationaliteit, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming. Gezien bovenstaande twijfels over uw verklaring de Afghaanse nationaliteit te bezitten komt u niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Er kan immers aan uw vluchtmotieven evenmin geloof worden gehecht aangezien u stelde in Afghanistan vervolgd te zullen worden door de familie van uw echtgenote, omdat jullie een huwelijk aangingen tegen de wil van de families in.

Tot slot dient te worden vermeld dat in hoofde van uw vrouw S. A. (OV n° 6.512.188) die zich op dezelfde asielmotieven beroept, eveneens werd overgegaan tot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. De bestreden beslissing voor mevrouw S. A. (verzoekster) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Bamyan. Op heel jonge leeftijd verhuisde u samen met uw familie naar de wijk Char Qala in de stad Kabul. U bent Hazara van etnische achtergrond en sjiïet. Toen u ongeveer 10 jaar oud was verhuisden u en uw familie naar Iran omwille van de taliban in Afghanistan. In de lente van 1382 (2003) werd u uitgenodigd op het trouwfeest van uw neef. Hier hebt u voor het eerst uw man A. A. (OV n° 6.614.629) ontmoet. Jullie ontmoetten elkaar na het huwelijksfeest op weg naar uw school en jullie werden verliefd op elkaar. Dit was tegen de wil van jullie families. Uit angst voor de families onderhielden jullie een geheime relatie. U moest immers van uw familie met uw neef Mahdi trouwen in Afghanistan. Daarom zagen jullie elkaar in het geheim. Jullie konden elkaar ontmoeten in de buurt van uw school en één keer in Behesht-e-Zahra. Tijdens dit afspraakje werden jullie door iemand van uw familie gezien. U werd daarom door uw familie in elkaar geslagen. Uw man werd door uw broer Mohammad aangevallen en in elkaar geslagen ongeveer 5 dagen na dit afspraakje. Na dit incident besloten jullie samen te vluchten. In de vijfde, zesde of de achtste maand van 1382 (assad, sunbola of aqrah 2003) belde u A. op en vertelde dat uw broer opnieuw naar Afghanistan vertrokken was en dat de rest van uw familie hem later zou volgen. U wilde niet meer terug naar Afghanistan en vroeg A. of hij nog altijd in een huwelijk met u geïnteresseerd was. Nadat hij ja zei maakten jullie een plan om te kunnen vluchten. U ging voor de laatste keer naar het Shah Abdul Aziz mausoleum met uw moeder. Op weg naar het mausoleum kon u ontsnappen. U belde uw man op en jullie spraken af aan het busstation en vertrokken naar Bomein. Gedurende 4 jaar konden jullie zonder problemen in Bomein samenleven. Plots dook uw broer Mohammad opnieuw op in Iran om u mee te nemen naar Afghanistan. Hij kon jullie telefoonnummer bemachtigen en bedreigde uw man telefonisch. Hij eiste dat van uw man dat hij u naar de familie zou terugbrengen omdat het anders slecht voor jullie zou aflopen. Uw man kreeg één week de tijd om u terug te brengen naar uw familie. U besloot met uw gezin te vluchten omdat Mohammad jullie anders zou aangeven bij de politie. In de zomer van 1388 (2009) verlieten jullie samen Iran. Op 22 augustus 2009 werden uw vingerafdrukken genomen in Griekenland. U werd door de smokkelaar gedwongen om alleen verder te reizen per vliegtuig waardoor u één jaar voor uw man aankwam in België. U kwam op

20 oktober 2009 aan in België waar u zeven dagen later asiel aanvraag. Door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd overgegaan tot een weigeringsbeslissing. In het kader van de Dublinakkoorden werd overname van uw dossier gevraagd aan Griekenland, waarna toch werd beslist dat België verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag. U diende op 22 november 2010 een tweede asielaanvraag in. Uw echtgenoot was intussen ook in België aangekomen en diende hier op 20 april 2010 een eerste asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielrelaas legde u een taskara voor alsook enkele medische attesten.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of het voorkomen van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk hebt gemaakt. U baseert uw asielaanvraag op dezelfde vluchtmotieven als diegene die werden aangehaald door uw man A. A. (CGVS, p. 4). In zijn hoofde werd door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat aan jullie herkomst uit Afghanistan en jullie verblijf in Iran als Afghaanse vluchtelingen geen geloof kan worden gehecht.

De beslissing van uw echtgenoot luidt als volgt:

[Het onderdeel motivering uit de bestreden beslissing inzake wordt integraal hernomen en verder wordt besloten:]

U beaamt de verklaringen van uw echtgenoot omtrent zijn vluchtrelaas en voorgehouden herkomst (CGVS, p. 3, 7). U voegt geen elementen toe die een eigen vrees voor vervolging volgens de Vluchtelingenconventie aantonen. Betreffende de subsidiaire bescherming verwijst het CGVS eveneens naar de beslissing van uw echtgenoot. Wat uw taskara betreft kunnen dezelfde vaststellingen worden gedaan als bij uw echtgenoot. U verkreeg deze blijkbaar op eenvoudige wijze vanuit België via uw familie in Afghanistan, zonder dat u zelf aanwezig moest zijn. Zoals uit objectieve informatie blijkt zijn Afghaanse (identiteits-)documenten middels corruptie gemakkelijk in en zelfs buiten Afghanistan te verkrijgen. Valse documenten zijn zelfs door gedegen experts vaak niet van authentieke te onderscheiden. De bewijswaarde van Afghaanse documenten is dan ook gering. Wat betreft de medische attesten die zich in het administratieve dossier bevinden, dient te worden gesteld dat deze geen ander licht werpen op de inschatting van uw asielmotieven. Na analyse van het gehoorverslag dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen op tal van aspecten gedetailleerd zijn en bovendien plausibel gesitueerd in de tijd en ruimte. Er dient dan ook te worden aangenomen dat u in staat bent om op autonome en functionele wijze uw asielrelaas te verdedigen. De attesten geven louter aan dat u bepaalde psychologische problemen hebt die al aanwezig kunnen geweest voor uw vertrek uit Iran, maar doen geen uitspraak over de oorzaak van uw psychische problemen. Het bevat geen elementen die tot een andere beoordeling van uw asielaanvraag zouden leiden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de grondigheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren als eerste en enig middel de schending aan van artikel 1 van de Conventie van Genève en artikel 48/3 vreemdelingenwet, van artikel 48/4 vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht van artikel 62 vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur.

2.2. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekers kritiek uitbrengen op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kunnen invoeren. Aangezien verzoekers de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwisten, voeren verzoekers de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissingen gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekers werden gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kregen hun asielmotieven uiteen te zetten, hun argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken konden neerleggen en zich konden laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van hun keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekers kregen bovendien de kans om in hun vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoekers menen dat zij onder het toepassingsgebied vallen van artikel 1 van de Conventie van Genève. Verzoekers verwijzen naar de positie van Afghaanse vrouwen in Afghanistan en in de landen waar ze naartoe migreren. Verzoekers herhalen hun asielmotieven en menen dat hieruit moet worden vastgesteld dat ze in Afghanistan gevaar lopen opnieuw vervolgd te worden door de familie van verzoekster. De Afghaanse autoriteiten wensen en kunnen geen bescherming bieden aan verzoekers. Verzoekers hadden geen verblijfstitel meer in Iran en menen dat de asielaanvraag moet worden beoordeeld in functie van Afghanistan. Verzoekers sommen de elementen op waarop de commissaris-generaal zich baseert om te twijfelen over hun Afghaanse herkomst en nationaliteit.

3.1.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, die – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen (RvV 27 maart 2009, nr. 25.244). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792; RvV 30 januari 2009, nr. 22.422; RvV 29 augustus 2008, nr. 15.335).

3.1.2. Verzoeker erkent dat hij onbekend is met Afghanistan maar stelt zich de vraag hoe men uit zijn onwetendheid kan concluderen dat hij niet van Afghaanse origine is. Verzoekers wijzen erop dat Afghanen in Iran zich in een erg zwakke positie bevinden. Ze worden systematisch gediscrimineerd. Verzoekers stellen dat veel Afghanen niet aan Iraniërs vertellen dat ze Afghaan zijn. Ze nemen zoveel

mogelijk de gebruiken van Iraniërs over. Verzoeker heeft nooit de Afghaanse kalender toegepast en interesseerde zich amper in wat er in Afghanistan gebeurt. Verzoeker verwijst naar hetgeen hij wel wist. Verzoeker vertelde niet spontaan alles wat hij wist. Verzoeker haalt aan dat hij bij de bespreking van zijn beroep bij zijn raadvrouw veel verteld heeft. Verzoeker kan wel degelijk informatie geven over de verblijfskaarten en -statuten van Afghanen in Iran, maar hij lijkt het moeilijk te hebben met open vragen. In antwoorden op specifieke vragen blijkt volgens verzoeker dat hij wel degelijk kan aanwijzen waar de problemen liggen voor Afghanen. Verzoeker heeft veel zaken geleefd, maar verzoeker bracht geen interesse op voor veel zaken die Afghanistan aanbelangen. Verzoeker meent dat hem niet verweten mag worden een zekere desinteresse te voelen ten opzichte van zijn land van geboorte waar hij verder geen enkel contact meer mee heeft. Verzoekers menen dat het CGVS onterecht te veel belang hecht aan de gebrekkige, onverschillige kennis van verzoeker ten opzichte van Afghanistan en daarbij volledig terzijde heeft gelaten dat verzoeker Dari spreekt, de ultieme wijze om een Afghaan van een Iraniër te onderscheiden. Verzoekers menen dat de bestreden beslissing onterecht concludeert dat ze niet van Afghaanse origine zijn. Verzoeker spreekt Dari en hij meent dat de tolk van het CGVS hem heeft geïdentificeerd als Afghaan die Dari spreekt. Verder stelt het verzoekschrift dat verzoekster niet werd onderworpen aan een verhoor dat haar afkomst zou moeten aantonen. Volgens verzoekster wijzen verschillende elementen erop dat ook zij Afghaanse is en zou hebben kunnen antwoorden op vragen over Afghanistan. Verzoekster gebruikt spontaan de Afghaanse kalender en kan vertellen omwille van welke problemen haar familie Afghanistan heeft verlaten. Met betrekking tot hun beperkte kennis over de familievete stellen verzoekers dat er thuis niet over werd gesproken. Ze wisten pas van het bestaan van de vete op het moment dat verzoeker te kennen gaf dat hij met verzoekster wilde trouwen. Verzoekers vragen zich af waarom de familie plots wel informatie zou geven over deze vete. Volgens verzoekers worden dergelijk familiale conflicten vaak verzwegen binnen de Afghaanse cultuur. Verzoekers zijn van mening dat dit geen duidelijke aanwijzing is van hun ongeloofwaardigheid. Verzoekers stellen immers dat hun verklaringen volledig gelijk lopen en coherent zijn.

3.2. Verzoeker onderneemt in dit verzoekschrift geen ernstige poging om de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen te weerleggen noch brengt hij thans argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van gefabriceerde post-factum verklaringen, het formuleren van bouté beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker licht niet toe hoe een Afghaan die als tienjarige naar Iran vlucht met de familie, in Iran naar een Afghaanse school gaat, in een Afghaanse buurt woont, Afghaanse familie en vrienden heeft en huwt met een Afghaanse vrouw onbekend kan blijven met het Afghaanse nieuwjaarsfeest en zelfs in een Afghaanse school nooit hun kalender zou hebben geleerd, of de namen van de maanden en de lentemaand. Voorts is niet aannemelijk dat verzoeker als jong volwassene die zelf moet instaan voor zijn vrouw, onbekend kan zijn met de moeilijkheden van Afghanen in Iran en de wijze waarop daaraan kan verholpen worden. Dat verzoeker ook de Dari variant van het Farsi spreekt kan enkel wijzen op een eventuele omgang met Afghanen maar is geen bewijs van nationaliteit. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker afkomstig is uit Afghanistan. Ook verzoekster verklaart slechts algemeenheden over het huwelijksverbod met haar echtgenoot dat ze niet nader kan toelichten. De bestreden beslissing stelt terecht dat verzoeksters toelichting hoe ze een fotokopie van haar taskara kon verkrijgen, bezwaarlijk kan volstaan om enig geloof te hechten aan het document. Verzoekers weerleggen dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

3.3. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoekers menen in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekers beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire

bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus en menen dat de beoordeling van de subsidiaire bescherming dient te gebeuren ten opzichte van hun land van herkomst, met name Afghanistan.

4.2. Verzoekers maken niet aannemelijk dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan slechts vaststellen dat indien niet betwist wordt dat verzoekers afkomstig zijn uit Iran, er geen elementen in het administratief dossier en het verzoekschrift voorhanden zijn om enigszins aan te nemen dat verzoekers van Afghaanse nationaliteit zouden zijn. Er zijn dan ook geen redenen om het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet af te wegen ten opzichte van de situatie in Afghanistan. Zoals hoger geoordeeld voeren verzoekers geen nuttige elementen aan op dit punt. Voorts situeren ze hun relaas enkel op persoonlijke en familiale problemen en zijn ze onbekend met eventuele problemen (al dan niet van Afghanen) in Iran. De Raad moet haar oordeel steunen op de feiten en middelen aangevoerd door de verzoekende partij. Het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

4.3. Verzoekers tonen niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

4.4. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK